

BÍRÓ TÍMEA

Moldva

(regényrészlet)

(Anyám homok a parton. Hagyja, hogy a lábunkat belesüllyesszük az elfáradt testébe. Nézzük, ahogy a porszemcsékbe beleköhög a szél, és anyám egyre védtelenebb, ereje sokfelé ágazik, kiszolgáltatja magát a levegőnek. Megnyálazom az ujjam, hogy rátapadjon, hogy ne vegye őt el senki tőlem. A nevét elmossa a víz, újraírom. Még egyszer. Még egyszer. Most följebb, anyám teste végtelen, szöktetem a kék elől. A lábujjaim között hordozom apró részecskéit, beleírok a testébe. Mint amikor emberéletében a hátára, hogy találja ki, most mit írtam. Ráültetem a csigolyáira a betűket, ő meg arcával a párnában. Sose fuldoklott. Anyám bírta a szorítást, satuölelésben élt. Két méterrel odébb gyerekek törik szanaszét a testét, homokvárat építenek anyámból. Ordítva kergetem el őket, felrúgom a bástyát, anyám vizes sejtjei összetapadnak a szégyentől. A hullámok kitátják szájukat, a dagály részeg férfiként hatalmasodik fölé.)

A nyaralás minden pontját megtervezte, de a legfontosabb az öböl meglátogatása volt. Szeretett visszaemlékezni arra, amikor a családjával töltött itt egy hetet, és átadhatta magát a békének. Amikor még egyben volt a család. A sok nosztalgiazásból tudom, milyen fontos neki a hely, ezért próbálok érdeklődő lenni. Nem lehet közömbös a számomra, ami fojtogat, az nem lehet közömbös, és mint a hurok, úgy feszül a nyakam köré ez a szerelem. Rátenyerel a szívre, próbálja megszelídíteni, és mit sem sejt abból, hogy épp az ellenkezője történik, rombol.

Kivezet a partra, és úgy tárja szét a két karját az öbölbe érve, mint-ha a paradicsomba hozott volna. Sötétül fölöttünk az égbolt, felhők közelednek, legyint egyet, azt mondja, ilyenkor a legszebb. Állok az öböl fölmagasztosított arcában, és ahogy merengve elnéz a távolba, tudom, hogy most jön az a rész. Úgy néz rám. Ez a férfi gyereket akar tőlem, talán nem is egyet. Semmit sem sejt abból, hogy a tekintete savként marja szét a testemet. Minél tovább tart ez a kapcsolat, annál kevesebb leszek. Eldöntötte, hogy mi nem fogunk elválni, nem leszünk alkoholisták, tiszteljük egymást, és nem hanyagoljuk el az együttléteket. Eldöntötte. Most is kíván, egymásba törli az esőcseppeket a vállamon. Elmegy köveket keresni, hogy emlékül hazavigye őket.

Undorodom, az ujjá nyoma égeti a bőrömet. Ahogy egyre beljebb engedem az életembe, ahogy közelít felém, dagályként tornyosul fölé az erő, ami napról napra duzzad benne, hogy ő gyereket szeretne tőlem, hogy mi majd mások leszünk, más szülők, mindent megadunk nekik, amit nekünk nélkülözniük kellett. Már nyitott is a bankban egy számlát, ahová a gyerekeinek gyűjti a pénzt, ők nem fognak éhezni, és a vidámparkban mindenre felülhetnek. Kilószámra hordja nekem az idénygyümölcsöt, hogy egészséges és nemzőképes legyek. Ha már ép lelket nem tudunk, akkor mutassunk fel gyerekeket, hogy nem csak gyógyulunk egész életünkben, hogy nemcsak túlélünk, hanem felálltunk. Nehogy idő előtt én is homok legyek, mint anyám.

Besétálok a vízbe, és hagyom, hogy beszabaduljon a testembe. Nem a haláltól félek, hanem a fulladás folyamatától, attól a pillanattól, amikor a víz elhatalmasodik fölöttem.

(Anyám vérfolt a padlón. Néha száraz, néha friss, néha alvadó. A hajópadró szomjasan issza magába. Anyám tompán védekezik, feltartja a kezeit és könyörög, de egy nyíláson mindig utat tör magának a vér. Van, hogy nincs ereje feltakarítani maga után. Lefekszem a földre és fölnyalogatom a vérét, nálam van a legnagyobb biztonságban. Anyám sós, és marja a nyelvemet.)

Az eső zivatarba fordult, és miután megtömte a zsebeit kövekkel és kagylókkal, utánam szaladt a vízbe, ami még csak a térdeimet nyaldosta. Ebbe akartam belefojtani magam, hogy elvigye a súlyt, amivel nem akarok élni. Nem beszélünk róla.

Az autóban bekapcsolta nekem Smetana Moldváját, mert tudta, hogy attól megnyugszom. Csak ennyit tud rólam. A zene lágyságát ellensúlyozza, hogy élesen szeli a kanyarokat a szerpentineken. A tompultság ellenére folyamatosan fékezek a jobb lábammal. Előre félek a megérkezéstől, majd biztos ki akarja belőlem szeretkezni a bánatot, azt hiszi, az orgazmus mindent felülír.

Kint locsog az eső, az éhsége szétterül a lepedőn. Fojtogat a kifújít levegője, és csak azt a pillanatot várom, amikor a térdkalácsaim összekoccanhatnak az aktus után, összezárhatom a lábaimat, és nem kell ennyire közel kerülnünk egymáshoz.

El kéne hagynom, mielőtt én is vérfolt leszek a padlón. Nem akarok anyám sorsára jutni, aki kiszolgáltatta magát az erőszaknak, aki nek még ki sem hűlt a testén a seb, már nyelte az újabb fájdalmat. Fogalma sem volt róla, hogy azért imádkoztam, bárcsak ne lenne apám. Az ilyen embereknek az lenne a méltó büntetés, ha megcsónkítanák a testüket, és nem lennének végtagjaik, amikkel kivezethetik magukból a haragot.

Kimegy a konyhába, szex után mindig megéhezik. Húsrá húsrá, felszeleteli a sonkát. Kirázom a lepedőt, és addig rázom, amíg bele nem fájdul a karom. A karom, amivel még nem ütöttem, nem védekeztem.

(Anyám egy kemény szőnyeg, amit apám beletaposott a földre. Lassan minden porcikája egygyé válik a talajjal. A haja szétterül, akár a gyökerek. Apám ujjai, mint hangyák másszák meg a testét, és minden alkalommal elvisznek egy morzsányit belőle.)

Barna csöpp voltam a fehéreneműn, és anyám életében először őszintén imádkozott, hogy a vérzéssel csordogáljak ki belőle. Nem akartak gyereket, talán akkor nem, talán soha. A vérzés abbamaradt, megkapaszkodtam a szövetekben, növekedni kezdtem. Anyám befogta a fülét, amikor meghallotta a szívhangomat, nem akarta hallani az életem. Apám nem érintette meg a hasát, inkább a sörösuveget kezdte markolni. Az egyik éjszakának a sok közül következménye lett, már nem lehetett visszacsinálni. Apám nem ment be anyámért a kórházba, zárásig a kocsmában ült. Anyám a gátmetszés miatt állt a buszon, tartott a karjában, és úgy vitt haza, mint valami terhet. Mintha isten verése lennék, aki tönkreteszi az életüket. Úgy botorkált be velem és a táskával a koromsötét házba, mintha a ház is megvetemedett volna az érzéseemtől. Apám a lépcsőn aludt, a gyereksírás kiteszította a házból. Anyám még a gyermekágy után is sokáig vérzett, a kutyák folyton körülötte ólálkodtak. A szülés mindenkiből magányos embert csinált. Valamiért igyekeztem a felszín fölött tartani a fejem, mintha helyem lenne a földön, mintha a gyerekkor után a felszabadulás jönne, mert annak kell jönnie.

(Anyám a rettenthetetlen óriás, aki horkol, miután lehunyta ólomnehéz szemhéjait. Úgy alszik, mint a férfiak, vaskos álmok mélyén, a túlsó parton pihen a teste. Nincsenek szapora szemmozgások, akadózó lélegzetvétel, mint amikor figyelt, az éjszakában tapogatózott a test. Elengedett minket néhány óra hosszára. Ha aludt, béke borult a házra. Nem akartuk, hogy vége legyen.)

A szőnyegeknek volt a legmostohább sorsa nálunk, nagyon tudtam sajnálni őket. Idővel, mint mindenhol, veszítettek a puhaságukból, a színükből, de nálunk rengeteg könnyet is el kellett nyelniük, ütéseket tompítaniuk. A cigarettaparázs számtalanszor kiégette őket, és a kiskutyákból a hosszan tekergőző fehér bélférgek is rajtuk landoltak. Nézttem az apró kutyaarcokat erőlködés közben, ahogy igyekeznek minél több élősködőt kipréselni magukból. Tőlük voltak gyengék, elesettek, önfeledt játék helyett a nap legnagyobb részében csak szédelegtek. A napok, mint a paraziták, belőlünk is szívták az életet. A szőnyegeknek nem volt jelentőségük, rég egybetaposódtak a földdel. Ezért örültem nagyon, amikor láttam, hogy ennél a férfinál a legtöbb helyiségben nincs szőnyeg, más alapokra fektethetjük a közös életünket. A szőnyeg nélküli padlót könnyebb takarítani, fényesre lehet mosni, és csak később jöttem rá, hogy alulról gyönyörűen föl lehet fázni, amíg várod, hogy csendesedjen a vihar.

(Anyám a reggel. A gőzölgő tea, a hűvös levegő, a kávéillat, a mézes kenyér az asztalon. A köszönés, a hála az új napért. A törölköző, ami beszívja a nedvességet, a kinyitott ruhásszekrény, az ablakba lógó falevelek. Mögém állva összegyűjti a hajamat, játszik vele, és a mozdulataival biztat, hogy lépjek a fénybe, fordítsam az arcom a nap felé.

Anyám találkozott a fáradtsággal, óriásivá duzzadt, és átszakította a gátakat. Anyám találkozott a szegénységgel, óriásivá duzzadt, és átszakította a gátakat. Anyám találkozott a magánnyal, óriásivá duzzadt, és átszakította a gátakat. Valakinek meg kellett volna akadályoznia, hogy anyám anya legyen. Valakinek meg kellett volna akadályoznia, hogy anyám besötétedjen.)